

Warszawa, dnia 11 stycznia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 916/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Paulina Zborowska

4 przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

5 i oskarżyciela posiłkowego C. P.

po rozpoznaniu dnia 11 stycznia 2022 r.

6 sprawy K. P. syna J. i J. z domu W., ur. (...) w M.

7 oskarżonego o przestępstwo z art. 191 a § 1 kk w zb. z art. 49 ustawy Prawo Prasowe w zw. z art. 14 ust. 6 Prawo prasowe w zw. z art. 11 § 2 kk

8 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

9 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

10 z dnia 30 marca 2021 r. sygn. akt IV K 525/19

12 I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

13 II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze i obciąża go pozostałymi wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 916/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 30 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt IV K 525/19.</p>	
<p>1.2 Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi			

przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.		K. P.	Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...).k.705 Karta karna - k.708
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...).k.705 Karta karna - k.708	Wskazane dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty, nie były kwestionowane i nie budziły też wątpliwości Sądu.

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Wskazać fakt</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.</p>
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk poprzez jednostronną, wybiórczą i nieuwzględniającą zasad doświadczenia życiowego analizę materiału dowodowego, a także rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego K. P., wyrażających się w:</p> <p>1. bezpodstawnym uznaniu wyjaśnień oskarżonego za jedynie częściowo wiarygodne, gdzie od orzeczenia Sądu 5 czerwca 2018 roku stan faktyczny nie zmienił się i w jasny sposób zostało wykazane, iż oskarżony nie był osobą odpowiedzialną za wydanie gazety (...) z dnia 18 lipca 2014 roku;</p> <p>2. uznaniu Sądu, iż zdjęcia opublikowane w gazecie (...) upubliczniło nagi wizerunek oskarżyciela posiłkowego, uznanie przez Sąd, iż C. P. poprzez publikacje mógł mieć problem z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

angażem do produkcji filmowych czy teatralnych, czego oskarżyciel posiłkowy nigdy nie wykazał od 2014 do 2021 roku i czego nie widać po jego karierze zawodowej;

3. uznanie przez Sąd, iż opublikowany materiał wykracza poza poszerzone granice prawa do prywatności C. P., gdy w rzeczywistości sam oskarżyciel posiłkowy publikuje swoje półnagie zdjęcia z plaży, z siłowni, z prywatnych wyjazdów z rodziną;

4. pominięcie zeznań świadków: H. B., M. K., S. D., S. K. i G. Z., wskazujących, że zdarzały się pomyłki odnośnie umieszczania danych redaktora prowadzącego wydanie (...);

5. uznanie przez Sąd, że oskarżony był odpowiedzialny za publikacje, podczas gdy nie ma żadnych dowodów na poparcie tej tezy, tym samym naruszając zasadę domniemania niewinności;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 191a kk poprzez uznanie, iż oskarżony dokonał czynu zabronionego w postaci utrwalenia i opublikowania nagiego wizerunku oskarżyciela posiłkowego, podczas gdy części intymne C. P. zostały przez grafika ukryte tak, że są niemożliwe do zobaczenia;

III. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 14 ust. 6 Prawa prasowego poprzez uznanie przez Sąd, iż oskarżony opublikował informacje oraz dane o prywatnej sferze życia oskarżyciela posiłkowego, gdzie oskarżyciel nigdy nie stronił od uzewnętrzniania swojego życia prywatnego, poglądów, zdjęć rodziny, opowieści i wspomnień rodzinnych, etc.; oskarżyciel

	posiłkowy jest osobą powszechnie znaną i rozpoznawalną przez oskarżonego.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.	
<p>Rodzaj, ilość i wzajemne powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień, a wszystkie podniesione zarzuty były bezzasadne.</p> <p>Nie ulega wątpliwości, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł</p>	

czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, „prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo”.

Do kwestii mającej znaczenie w niniejszej sprawie odniósł się też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 82/20, stwierdzając „art. 410 kpk statuuje obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie oznacza to natomiast, że orzekając sąd ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajemnie sobie przeczące. Sąd jest bowiem uprawniony do orzeczenia na podstawie jednych dowodów i

pominięcia innych jeżeli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom, co jednak nie oznacza naruszenia art. 410 kpk. Jeżeli natomiast w dokonanej przez sąd ocenie dowodów występują błędy należy oceniać je przez pryzmat naruszenia art. 7 kpk a nie art. 410 kpk”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że „na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy”.

To samo tyczy się stanowiska wyrażonego w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2021 r. w sprawie o sygn. akt IV KK 726/19, w którym wskazano, że „dla zasadności zarzutu obrazy art. 5 § 2 KPK nie wystarczy zaprezentowanie przez skarżącego własnych wątpliwości, co do stanu dowodów. O naruszeniu tego przepisu można mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą

niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść oskarżonego, co w tej sprawie nie miało miejsca. (...) Jednocześnie należy pamiętać, że naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 KPK ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 KPK”.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego i jego samego Sąd meriti nie dopuścił się żadnych uchybień, dokonując prawidłowej, a więc zgodnej z regulami art. 7 kpk, oceny materiału dowodowego, czego konsekwencją były prawidłowe ustalenia faktyczne. Stwierdzając winę oskarżonego oparto się na licznych dowodach, słusznie uznając że jego sprawstwo nie budzi żadnych wątpliwości. Niezgodne z prawdą jest zatem twierdzenie, że nie wzięto pod uwagę wszystkich okoliczności, nawet tych dla niego korzystnych. W rzeczywistości zostały one uwzględnione, jednak nie podważyły tego, co bezsprzecznie wynikało ze zgromadzonego materiału dowodowego.

Na wstępie wskazać należy, że oskarżony był redaktorem prowadzącym wydania, w którym ukazał się artykuł poświęcony pokrzywdzonemu, w tym zdjęcia przedstawiające jego i jego najbliższych. Zarzut, że doszło do pomyłki poprzez wpisanie

niewłaściwej osoby jest pozbawiony jakichkolwiek podstaw. Po pierwsze, oskarżony twierdził, że w ogóle nie pamięta tego dnia, a co za tym idzie jego argumentacja w tym zakresie stanowi jedynie subiektywne, hipotetyczne i niczym nieoparte przekonanie o błędnym wskazaniu jego osoby. Po drugie, jak wynika z całokształtu zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań świadków, to jest osób zatrudnionych w tym miejscu i pełniących odpowiedzialne funkcje, takie pomyłki zdarzały się bardzo rzadko. Na tyle rzadko, że żadna z przesłuchiwanym osób nie potrafiła sobie przypomnieć, kiedy dokładnie i w jakich dokładnie okolicznościach miało to miejsce. Z kolei z wydruków pierwszy stron dziennika z dni bezpośrednio poprzedzających przedmiotowe wydanie wynika, że redaktorami prowadzącymi były nie tylko inne, ale też różne osoby (k.511-513), co tym bardziej podważa teorię sugerującą pomyłkę. Co więcej i co należy wyraźnie podkreślić, dane osobowe oskarżonego zostały umieszczone na pierwszej stronie i były doskonale widoczne (k.558). Nieprawdopodobnym jest zatem, żeby ta podnoszona pomyłka nie została zauważona i skorygowana. Nie tylko przez oskarżonego, który zapoznając się z wersją przewidzianą do druku musiał przecież zwrócić uwagę czy znajdują się tam jego dane, ale również przez inne osoby odpowiedzialne za grafikę, korektę czy łamanie. Tym bardziej, że mamy tu do czynienia z poczytną, wielkonakładową i ogólnopolską prasą. Jednocześnie nie można zgodzić się z marginalizowaniem roli redaktora prowadzącego czy wręcz przedstawianiem go jako tego, który de facto nic nie może, jedynie realizując decyzje podjęte wcześniej

przez kolegium redakcyjne. Gdyby tak było, to podawanie jego danych personalnych, w dodatku na pierwszej stronie, byłoby całkowicie zbędne. Zbędne byłoby też chwalenie go przez świadka S. J., będącego redaktorem naczelnym dziennika, za przedmiotową publikację, co miało przecież miejsce. Powyższe potwierdza wydruk (k.291) i zeznania świadka S. J. (k.295v). Jak ponadto wynika z całokształtu zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań świadków H. B. (k.305v), M. K. (k.307, 516-517), i S. D. (k.320, 545), S. K. (k.518), G. Z. (k.536) i P. D. (k.537) oraz wyjaśnień samego oskarżonego (k.484), redaktor prowadzący - nieprzypadkowo zwany wydawcą - miał wpływ na ostateczny kształt wydania, w tym na dobór i wygląd zdjęć, które w niniejszej sprawie były kluczowe. Zdaniem Sądu Okręgowego, dzielającego stanowisko Sądu meriti, mógł więc zasłonić newralgiczną część ciała, jak również pominąć część zdjęć czy wręcz zastąpić je innymi, wykonanymi w miejscach publicznych. Z opisanych wyżej względów Sąd Rejonowy prawidłowo uznał twierdzenia oskarżonego wyłącznie za przyjętą przez oskarżonego linię obrony zmierzającą jedynie do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Nie ulega wątpliwości, że pokrzywdzony jest osobą powszechnie znaną, a więc osobą publiczną, musząc się liczyć z zainteresowaniem, w tym ze strony mediów. Tyle, że - co należy wyraźnie podkreślić, a o czym skarżący zupełnie zapomniał - nie znajdował się wówczas w miejscu pracy, w sklepie czy na ulicy,

a więc w miejscu publicznym i ogólnodostępnym, gdzie musiał się liczyć z możliwością zrobienia mu zdjęcia, tylko na wakacjach i w należącej do niego posiadłości, która była ogrodzona i zamknięta. Jak zeznał sam pokrzywdzony, działka ma 15 ha i nie ma żadnych sąsiadów. Najbliższy mieszka w odległości 2 km (k.293v). Była to więc prywatna sfera jego życia, która znajdowała się pod ochroną przepisów prawa, w tym przepisów karnych zamieszczonych w kodeksie karnym i ustawie Prawo prasowe. Tym samym pokrzywdzony nie wyrażał zgody na utrwalanie, a tym bardziej rozpowszechnianie wizerunku jego i jego najbliższych. Zwłaszcza nagiego. To, że pokrzywdzony udziela się w mediach, pozwala się fotografować, a nawet sam wykonuje i zamieszcza zdjęcia swoje i członków swojej rodziny nie oznacza, że automatycznie wyraził zgodę zachowanie będące przedmiotem niniejszej sprawy. Skarżący zupełnie pominął fakt, że pokrzywdzony robi to sam, a więc świadomie i dobrowolnie, a nie przy pomocy mediów czy innych osób. W dodatku ukrytych za drzewami, w zaroślach czy innym niewidocznym miejscu. Idąc tokiem rozumowania skarżącego, z którym Sąd Okręgowy nie może się zgodzić, cokolwiek by pokrzywdzony nie robił i gdziekolwiek by się nie znajdował, to zawsze byłaby to publiczna sfera jego życia, gdzie można byłoby zrobić wszystko, w tym popełnić przestępstwo. Zarazem podkreślić należy, że zdjęcia wykonano wówczas, kiedy pokrzywdzony odpoczywał z rodziną nad jeziorem. Przez niemal cały czas miał na sobie kąpielówki. Zdjął je tylko na chwilę i tylko dlatego, żeby po wyjściu z jaccuzi

przebrać się w suchą odzież. Zapewne osoba, która wykonała przedmiotowe zdjęcia posiadała nie tylko opublikowane ujęcia, ale również te przedstawiające pokrzywdzonego przodem, a więc ukazujące jego narządy płciowe.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, na dwóch opublikowanych zdjęciach pokrzywdzony był całkowicie nagi. Wprawdzie znajdował się tyłem, jednak widoczne były jego pośladki, a więc część ciała, która jest zwyczajowo zasłonięta. Nawet w trakcie pływania, opalania się czy innych czynności, kiedy jest ciepło. Nie zmienia tego fakt, że zdjęcia zostały nieco przerobione, to jest „rozmyte”. W dalszym ciągu widoczne było bowiem ciało pokrzywdzonego, w tym newralgiczna jego część. Przez osobę nagą należy rozumieć osobę fizyczną, która jest całkowicie lub przynajmniej częściowo (szczególnie w miejscach intymnych) pozbawiona ubrania (odzieży, okrycia). Nagość jest pewnym stanem człowieka, na którego istnienie wpływ ma zarówno subiektywne odczucie osoby (pewna jej wrażliwość na stopień odsłonięcia jej ciała), jak i ocena obiektywna, tj. dokonana w oparciu o zwyczajowo przyjęte w danym środowisku zasady oceny poczucia nagości. Zaskoczenie więc innej osoby bez peruki, nawet gdy jest to dla niej krępujące, nie powoduje przyjęcia obiektywnego istnienia stanu nagości. (Komentarz do art. 191a KK red. Grześkowiak 2021, wyd. 7/Hypś). Co do zasady w przypadku mężczyzny intymnymi częściami ciała, świadczącymi o jego nagości, będą pośladki i narządy płciowe. W przypadku kobiety będą to dodatkowo piersi. Oskarżony, jako redaktor prowadzący wydania,

ale również jako osoba z pewnością wchodząca w skład kolegium redakcyjnego, a więc współdecydująca o jego zawartości, doskonale widział te zdjęcia, a mimo to zdecydował się je opublikować. W dodatku w takiej formie. Jako osoba dorosła, doświadczona i zatrudniona w tym miejscu od kilku lat powinien wiedzieć, z jakimi wiąże się to konsekwencjami. Co równie istotne, na pierwszej stronie znalazł się dopisek „Uwaga! W środku szokujące zdjęcia!”, który przesłaniał poślądki pokrzywdzonego, a który zachęcał do nabycia dziennika i zobaczenia go nago. Powyższe potwierdza, że było to działaniem celowym, mającym jedynie zwiększyć sprzedaż. Zdaniem Sądu Okręgowego, w pełni podzielającego stanowisko i argumentację Sądu Rejonowego, było to zachowanie nieprawidłowe, nieetyczne i wyczerpujące znamiona zarzucanych przestępstw, które musiało się spotkać z odpowiednią reakcją. Rodzaj i wysokość wymierzonej oskarżonemu kary będzie stanowiła dla niego odpowiednią dolegliwość, uświadamiając naganność takiego zachowania i powodując jego zmianę w przyszłości. Z tych względów nie znaleziono podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, utrzymując go w mocy.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie K. P. od zarzucanego mu czynu oraz przejęcie kosztów sądowych na rachunek Skarbu Państwa, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Z opisanych wyżej względów wnioski skarżącego były niezasadne i nie zasługiwały na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina i kara		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy.		
O powodach wskazano powyżej		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiężle o powodach zmiany.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
K. P.	II	Z uwagi na bezzasadność apelacji należało obciążyć oskarżonego opłatą za postępowanie odwoławcze w wysokości 600 złotych i pozostałymi wydatkami tego postępowania. Biorąc pod uwagę, że oskarżony uzyskuje stałe dochody w wysokości pozwalającej na uiszczenie tych należności, powinien je ponieść.
7. PODPIS		

0.11.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia	Całość wyroku	

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana